

דרך הישר

יש בורא עולם והוא אוהב אותך!

עלון מס' 15

HAYASHAR.COM

פרשת בהר-בחוקותיי

בכל זמן, ודיני היובל בשרשם רלוונטיים גם לגבינו. היובל מחזק מעל לכל את האמונה וההבנה כי בורא עולם הוא זה שמנהל את הכל ללא יוצא מהכלל - האדמות שלו, האנשים שלו, הרכוש שלו. במשך 49 שנים אנחנו קונים ומוכרים מקרקעות ובתים ועד בני אדם עצמם, רק כדי לגלות בשנה ה-50 שהיינו כילדים קטנים שמשחקים בדמיון ופתאום אבא נכנס לחדר, אוסף את הצעצועים ומסדרם מחדש על הספרייה.

אין לאדם בעולם הזה שום אחיזה ממשית בדבר גשמי, לא בקרקע לא ברכוש ולא באנשים. דומה הוא

לפקיד בנק בסניף עסקי ראשי שמגלגל תחת ידיו מליארדי דולרים בכל יום, אבל מקבל את המשכורת הצנועה הקבועה שלו בסוף החדש, ואלו שאר הכסף שעבר תחתיו לא נדבק בו כי הוא לא היה שלו מעולם, למרות כח המזמה שאולי רצה אחרת.

לפני היובל קדמו 7 שמשות, שגם עליהן אנו לומדים בפרשה, שהן גם תזכורת עבוננו שהכל שלו ולכן אנו שובתים מעבודות הקרקע ורואים כי אנו לא

מתים ברעב אלא ה' דואג וזן ומפרנס לכל.

ואם היובל הוא כנגד 7 שמשות, והשביעית היא כנגד 7 שנים, הרי יש לנו את השבת הקדושה, היום השביעי שבו נוכל לעשות את ההתעוררות הנ"ל ונזכר כי בורא עולם מנהל הכל בזמן שאנחנו משחקים בנדמה לי...

אחת המצוות המתארת בפרשה היא מצות היובל. מצוה נדירה זו חלה רק כאשר רב ככל בני ישראל יושבים בביתם, והשבטים בנחלתם, ולכן מצוה זו בטלה עוד בימי בית ראשון כאשר סנחריב הגלה את שבטי גד וראובן תחלה מתוך עשרת השבטים.

מצות היובל כוללת בתוכה כמה מצוות, קדם כל מצות שמטה, שהיו סופרים את השנים לפני שביעיות כשהשנה השביעית היא שמטה, ולאחר 49 שנים ושבע שמשות מגיע היובל שהוא שנת שמיטה בעצמו, וכך יש שנתים שמטה רצופות - השנה ה-49 שהיא השמטה השביעית והיובל שהוא השנה ה-50.

בשנה זו היו מתפללים ביום הכפורים תפלת 9 ברכות כמו ראש השנה בכל שנה, והיו תוקעים בשופר, ועם תקיעת השופר היו משתחררים כל העבדים העבריים לבתיהם, וכל הקרקעות שבעליהם המקוריים מכרו אותם מתוך עניים, חוזרים אל בעליהם המקוריים ואל שבטיהם כי לא תגרע אף נחלה מאף שבט, להעיד שהאדמות הן של הבורא והוא זה שמחלק אותן לאנשים, ולא הם לעצמם.

פיוס אמרנו כבר אין את מצות היובל, אין גם עבדים עבריים או החזרת קרקעות, ועשרת השבטים עדין אבנדים ברבם ועשויים לחזר ביום פקדה כשמשחית צדקנו גייע ויקרא להם לקראת הגאלה הסופית, אז גם היובל יתחדש. אבל פיון שהתורה היא נצחית, כל חלק בה ראוי ללמוד

אבל מי שמתגבר על הכח המזמה ומנצל את "היובל" על מנת להתבונן ולראות כי בורא עולם מנהל את העולם, הוא יכול להיות חפשי אמתי מפל הדמיונות המעפפים אותו.

זרר הישר ראיות וזנים

ברכות השחר - ברכת עוטר ישראל בתפארה

השכינה ששורה על עשרה יהודים שהתכנסו יחד על כוס קפה לדבר דברי חליו, אין מלאך יכול להמצא בקרבתה ולא להשרף!

זוהי העטרה שבורא עולם מניח עלינו ולא מורידה לעולם, כי בורא עולם מלוג אותנו בכל זמן ובכל מקום, גם למקומות שאנחנו תועים אליהם, וכמוכן גם לדור חזרה משם אליו.

ואת העטרה הזו הוא מניח על ראשנו בעצמו, וזו עצמת הברכה, כי כאשר הגדול מניח לבוש על הקטן זה להראות את החבה ואת הכבוד שהוא רוכש לו, כגון מלך שעונד בעצמו תג של תאר כבוד לשר במלכותו, שהעשיה על ידי המלך מראה לממלכה כלה עד כמה חפץ המלך ביקרו של זה.

וכנגד העטרה והכסוי שנשים על ראשנו ככפה וככובע, יש לנו את הפאר הגדול מכלם והוא התפליו, ואמרו חז"ל: "תפליו שבראש" ולא "תפליו על הראש", שאמנם בקיום המצוה המעשית אנחנו נחשבים שקימנו את הצווי, אבל אם מחשבתנו לא נמצאת בראשנו בזמן שהתפליו מנחים עליהם, הרי זה כמי שהמלך עונד לו תג כבוד והוא בכלל מסתכל לכוון אחר וחושב על עסקיו... ולכן תפליו שבראש - שיהיו במחשבתנו בעת שהם מנחים עלינו.

כך גם לגבי השכינה שהבורא עוטר לנו בתפארה, שתהיה בראשנו ולנגד עינינו, ולכן הפכה שמזכירה לנו בכל רגע כי השכינה מעלינו וה' נמצא עמנו בכל אשר נלך לעסקינו בעוד יום חדש שקבלנו, ואנחנו לא נפרדים ממנו בברכות השחר או תפלת שחרית, אלא הוא חלק בלתי נפרד מאתנו בכל רגע ורגע.

"ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם.
עוטר ישראל בתפארה".

ברכת עוטר ישראל בתפארה מדברת על כסוי ראש. המלה עטרה היא גזר, ולכן הפעלה לעטר היא לחבש בגד על ראשנו, ככפה או מגבעת. היו גדולים שהקפידו לברך את הברכה לאחר שהניחו תפליו כדי לכוון על תפליו של ראש כנגד תפארה שכן למדו חכמים מהפסוק שקוראים לתפליו של ראש "פאר".

הרעיון של כסוי ראש הוא הסמליות לשכינה ששורה מעל ראשנו, ומזכירה לנו כי יש מישהו מעלינו, מישהו שמשגיח עלינו מחד, ומזכיר לנו אם שכתנו ממנו מאידך...

בברכה זו אנחנו מברכים את בורא עולם על כך שהוא עוטר אותנו - הוא מכסה את ראשנו. ראינו במעמד הר סיני כי המלאכים ירדו עם כתרים ועטרו את ראשנו בשני כתרים כל אחד, כנגד "נעשה" ו"נשמע" שאמרנו לבורא עולם. וכאשר חטאו בעגל, ירדו מלאכים ולקחו את העטרות הללו מהם.

אבל העטרה שאנחנו מברכים עליה היא השגחת ה' עלינו והיא לעולם לא סרה מעמנו. וגם שאמרו כי השכינה בגלות והשכינה כבר לא שורה עלינו ולא היתה בבית מקדש שני אלא הסתלקה כבר בראשון, יש לזכר כי כל אור אלוקי היורד אלינו מספירת מלכות של כל אחד מהעולמות העליונים נקרא שכינה, ולכן יש דרגות בשכינה, אז האור הגבוה ביותר שהגיע מעולם האצילות אינו עמנו כפי שהיה בבית ראשון, אבל עד היום דרגת